

FARNÍ ZPRAVODAJ

11. neděle v mezidobí

Český Krumlov 18. 6. 2017

25 / 2017

Cyklus A
11. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mt 9,36-10,8

První zjevení Nejsvětějšího Srdce
sv. Markéta Marie Alacoque

Úryvek z vlastního životopisu nejznámější ctitelky Božského Srdce Ježíšova a propagátorky úcty k němu, sv. Markéty Marie Alacoque (1647-1690).

Když jsem tedy jednou klečela před Nejsvětější svátostí, majíc poněkud volného času (neboť zaměstnání, jež mi dávali, mi ho mnoho nenechávalo), jsouc celá obklopena onou božskou přítomností, ale tak silně, že jsem zapoměla sama na sebe i na místo, kde jsem byla, a odevzdala se do vůle onoho božského Ducha, vydávajíc své srdce síle jeho lásky, nechal mne velmi dlouho spočinout na své božské hrudi, kde mi odhalil divy své lásky a nevysvětlitelná tajemství svého přesvatého Srdce, která přede mnou vždycky držel ukryta. Tehdy mi je otevřel poprvé, ale tak účinným a citelným způsobem, že ve mně nedopřál místa sebemenší pochybnosti pro účinky, jež tato milost působila ve mně, která se přece vždy bojím, abych se nezmýlila ve všem tom, co říkám, že se ve mně děje. A hle, jak se mi zdá, že se věc seběhla:

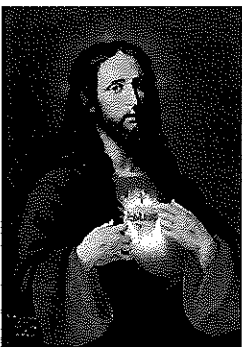
Pravil mi: „*Mé božské Srdce plane tak vášnivou láskou k lidem a zejména k tobě, že nemohouc už zdržet samo v sobě plameny své vroucí lásky, musí je vylévat tvým prostřednictvím a zjevovat se lidem, aby je obohatilo svými drahocennými poklady, jež ti odhaluji a jež obsahují posvěcující a spasitelné milosti, potřebné k vyrvání lidstva z propasti záhuby; a vyvolil jsem tě jako propast nehodnosti a nevědomosti k naplnění toho velikého úmyslu, aby vše bylo učiněno skrze mne.*“ Potom mne žádal o mé srdce a prosila jsem ho, aby si je vzal, což učinil a položil je do svého klanění hodného Srdce, v němž mi je ukázal jako nepatrný prášek, který se stravoval v té žhoucí výhni, odkud je vyňal jak hořící plamen v podobě srdce a navrátil je na místo, z něhož je vzal, a pravil mi: „*Hle, moje milá, vzácná záruka mé lásky, jež uzavírá v tvém boku jiskérku z jejích nejprudších plamenů, aby ti sloužila za srdce a stravovala tě až do posledního okamžiku a její žár neuhasne, ani nebude moci nalézt ochlazení, leč poněkud při puštění žilou, při němž unikající krev tolik poznamenám svým křížem, že ti způsobí více pokoření a utrpení než úlevy. Proto chci, abys o ně žádala prostě, jednak abys konala, co je vám přikázáno, jednak aby se ti dostalo útěchy, že veliká milost, již jsem ti právě udělil, není přeludem obraznosti a že je základem všech milostí, jež ti mám ještě udělit. Ač jsem znovu zavřel ránu v tvém boku, bolest od ní ti zůstane navždycky, a měla-li jsi až dosud jen jméno mé otrokyně, dávám ti jméno milované učednice mého přesvatého Srdce.*“

Po tak veliké milosti, jež trvala tak dlouhou dobu, po kterou jsem nevěděla, jsem-li v nebi nebo na zemi, jsem zůstala několik dní jako zcela vznícena a opojena a tolik bez sebe, že jsem se nemohla vzpamatovat a říci jediné slovo, leč násilím; a musela jsem se tolik přemáhat, abych osvěžila své síly a najedla se, že jsem byla zcela vyčerpána ke zdolání své námahy, což mi působilo převeliké pokoření. A nemohla jsem spát, neboť ona rána, jejíž bolest mi je tak drahocenná, mne trýzní tak bolestně, že mne stravuje a spaluje zaživa. A cítila jsem v sobě tak velikou plnost Boha, že jsem se nemohla vyjádřit své představené, jak bych si bývala přála a jistě učinila, ačkoli je mi velikou mukou a velikým zahanbením mluvit o těchto milostech pro mou velikou nehodnost, pro niž bych byla tisíckrát raději svolila vyjevit celému světu své hříchy; a bylo by mi bývalo velikou útěchou, kdyby mi byli dovolili číst nahlas v refektáři mou životní zповěď, abych ukázala veliké zásoby zkaženosti, jež jsou ve mně, aby se mi nepřičítalo nic z milostí, jichž se mi dostávalo.

Milost bolesti v boku, o které jsem právě mluvila, mi byla obnovena v první pátky měsíce, a to tímto způsobem: přesvaté Srdce mi bylo zobrazeno jako slunce, zářící nádherným světlem, jehož žhoucí paprsky dopadaly kolmo na moje srdce, jež se ihned cítilo rozpáleno tak žhoucím ohněm, až se mi zdálo, že mne spálí na prach, a právě v ten čas mne božský Mistr poučoval, čeho po mně žádá, a odhaloval mi taje toho láskyplného Srdce. A jednoho takového pátku při výstavu Nejsvětější

svátosti, když jsem se byla ucítila vhrůžena do sebe neobyčejným usebráním všech svých smyslů a mohutností, Ježíš Kristus, můj sladký Mistr, se mi zjevil celý skvoucí se slávou, se svými pěti ranami zářícími jako pět slunců, a z tohoto přesvatého člověčenství sršely plameny na všechny strany, zejména však z jeho božské hrudi, jež se podobala tavné peci; a hrud' otevřevši se odhalila jeho nanejvýš milující a nanejvýš láskyhodné Srdce, jež bylo živým zdrojem těchto plamenů. Tehdy mi odhalil nevysvětlitelné divy své čisté lásky a s jakou přemírou lásky miloval lidi, od nichž se mu dostává jenom nevděku a neuznalosti. „Což mi je mnohem bolestnější," pravil mi, „než vše, co jsem vytrpěl při svém umučení, a to tím více, že kdyby mi nějak spláceli mou lásku, za málo bych cenil vše, co jsem pro ně učinil, a přál bych si, kdyby to bylo možné, učinit ještě více. Oni však mají jenom chlad a odmrštění na všechnu mou snahu činit jim dobře. Ale aspoň ty mi působ radost a dávej mi, seč budeš moci, náhradu za jejich nevděčností." A když jsem mu namítala svou bezmocnost, odpověděl mi: „Tu máš, čím doplnit vše to, co ti chybí." A když se zároveň otevřelo to božské Srdce, vyšlehl z něho tak žhoucí plamen, až jsem myslela, že mne sežehne, neboť jsem jím byla zcela proniknuta a nemohla jsem ho už snést. Když jsem ho prosila, aby měl smilování s mou bolestí, pravil mi: „Budu tvou silou, neboj se ničeho, ale buď pozorná mého hlasu a toho, oč tě

žádám, aby ses uzpůsobila k naplnění mých úmyslů. Za prvé mne budeš přijímat v Nejsvětější svátosti tolikrát, kolikrát ti to dovolí poslušnost, nechť ti to přivodí jakékoliv umrtvování a pokořování, jež máš přijímat jako záruky mé lásky. Kromě toho budeš přijímat každý první pátek v měsíci; a každou noc ze čtvrtku na pátek tě učiním účastnou té smrtelné úzkosti, kterou jsem dobrovolně podstoupil v olivetské zahradě[1]; tato úzkost, aniž to budeš moci pochopit, tě uvede do jakéhosi smrtelného zápasu krutějšího než smrt. A abys mne provázela v té pokorné modlitbě, kterou jsem tehdy vznášel ke svému Otci uprostřed všech svých úzkostí, budeš vstávat od jedenácti hodin do půlnoci a po jednu hodinu budeš se mnou padat tváří na zem jak k upokojení Božího hněvu, prosíc při tom o smilování pro hříšníky, tak k jakémusi zmírnění zármutku, který jsem cítil z opuštění od svých apoštolů, které mne přimělo vytknout jim, že ani hodinu nemohli se mnou bdít[2], a v té hodině budeš činit to, čemu tě naučím. Ale poslyš, má dcero, nevěř lehkomyšlně každému duchu a měj se na pozoru, neboť satan vztekle usiluje, aby tě ošálil; proto nic nečiň bez schválení těch, kdo tě vedou, aby ses opírala o autoritu poslušnosti a on tě nemohl ošálit, neboť nemá žádné moci nad poslušnými."

A po celou tu dobu jsem ani necítila, jsem-li na živu, ani jsem už nevěděla, kde jsem, když mne přišli odvést; a když viděli, že nemohu odpovídat, ba ani stát bez veliké námahy, zavedli mne k naší matce, která vidouc mne jako úplně mimo mne, celou rozpálenou a třesoucí se, svrhla mne na kolena a zahrnula mne příkořimi a poníženími, což mi působilo rozkoš a neuvěřitelnou radost. Cítila jsem se tak zločinnou a plnou zahanbení, že ať by se mnou byli nakládali sebedrsněji, bylo by se mi to zdálo příliš mírné. A když jsem jí, třebas s krajním zahanbením, vypověděla, co se stalo, jala se mne ještě více pokořovat, aniž mi pro tu chvíli dovolila cokoliv ze všeho toho, co jsem myslela, že po mně žádá náš Pán, a ke všemu, co jsem jí řekla, měla jen opovržení. To mne velmi potěšilo a odešla jsem ve velikém pokoji.

A oheň, jenž mne stravoval, mne ihned uvrhl do prudké neutuchající horečky; ale měla jsem příliš velikou radost z utrpení, abych si byla stěžovala. Nemluvila jsem o své nemoci, až mi síly vypověděly službu; lékař poznal, že jsem s ní chodila velmi dlouho a měla jsem ještě přes šedesát záchvatů. A nikdy jsem nepocítila tolik útěchy, neboť když mé tělo trpělo krajními bolestmi, uspokojovalo to poněkud mou palčivou žízeň po utrpení. Neboť onen šířající oheň se živil a spokojoval jen dřevem kříže, všeho druhu utrpeními, pohrdáními, pokořeními a bolestmi, ale nikdy jsem nepocítila bolest, jež by se vyrovnala mé bolesti, že nemohu dosti trpět: myslelo se, že z toho umřu.

Mše svaté v týdnu od 18. 6. 2017 do 25. 6. 2017 Český Krumlov:

<i>Pondělí</i>	(19. 6.) večer: za
<i>Úterý</i>	(20. 6.) -----
<i>Středa</i>	(21. 6.) večer: prosba o Boží požehnání
<i>Čtvrtek</i>	(22. 6.) večer: za Bedřicha a Alžbětu Štronerovy a d. v. o.
<i>Pátek</i>	(23. 6.) večer: na dobrý úmysl
<i>Sobota</i>	(24. 6.) večer: za
<i>Neděle</i>	(25. 6.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 19. 6.	<i>Úterý</i> 20. 6.	<i>Středa</i> 21. 6.	<i>Čtvrtek</i> 22. 6.	<i>Pátek</i> 23. 6.	<i>Sobota</i> 24. 6.	<i>Neděle</i> 25. 6.
<i>Český Krumlov</i>	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						16:00Ž	
<i>Větrní</i>							8:00VT
<i>Přídolí</i>							11:15P
<i>Věžovatá Pláně</i>							11:15Ž
<i>Kájov</i>				16:00Ž			8:00Ž
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00JT

11. neděle v mezidobí

1. čtení: Ex 19, 2 – 6
2. čtení: Řím 5, 6 – 11
Evangelium: Mt 9, 36 – 10, 8

- V pondělí 19. června je **památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa.**
- Ve středu 21. června je **památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka.**
- Ve čtvrtek 22. června je **památka sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků.**
- V pátek 23. června je **slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.**
- V sobotu 24. června je **slavnost Narození sv. Jana Křtitele.**